

Séta

Át a parkon.
Élő csontvázak.
Míg hús volt rajtuk, nem tudtak szeretni,
ma már csak sírnak.
Sétányok, pavilon.
Az életed, amilyen volt talán.
Varjak vagy hollók, ezt a két fajt
soha nem tudtad megkülönböztetni.
Kell ide egy egymástól? Hát legyen.
Vékony szél, csak éppen
nem hagy élni, belül.
A sálad sem véd meg, pedig piros.

Állsz a lámpánál.
Mész valamerre.
Az útvonal egészen ismerős,
mégis idegen.
Vagy inkább mindegy.
Egyes szavakat kurzióálsz,
úgy talán van értelmük.
A csontvázak a tarkód mögött
zörögnek, híónak vissza, holott
csak öltni tudnak, igaz, azt nagyon.
És végre zöld.

Nagy ez a Bukarest, mégis
odaérsz túl hamar, tudod,
még mielőtt elindulnál.
A lakásban mégsem
tudsz maradni. Japánka tornászni ment,
te meg nem bírod, pedig a belült
úgyis viszed magaddal.
Ha meleg lenne kint, vagy
merészebb volnál, lefeküdnél
a földre, a füledbe óriási
dugókat dugnál, és csak néznéd
az eget. Hátha meglátod magad benne,
benne magad. A vonzatok
nem a legerősebb oldalam.